

Страдање Александра Симикића

Синиша Симикић

Информативни прилог / Сјећање

УДК 343.819.5:929Сикимић А.

DOI 10.7251/TOP2107134S

Мој прадед Александар (Ђоко) Симикић¹ рођен је у Богутовом Селу (општина Угљевик). Бавио се пољопривредом. Био је ожењен Маром (1911), са којом је имао троје дјеце: Стајка, удата Николић (1935), Сава, удата Мијатовић (1938) и Драго (1940).

Александар је убијен док је купио сијено у свом селу². На њега је 1942. године пуцао Зенил³ из Јасиковца (Мумбашића). Рафал му је пре-сјекао стомак. Након тога, Александра комшије одводе у импровизовану болницу у селу Тобут (сада општина Лопаре). Недуго затим ту и умире.

Убица је, према свједочењу мог ђеда Драге (сина покојног Александра) био у усташама. С друге стране, прадед Александар није био у покрету отпора, већ цивил. Убица никако није могао бити мотивисан неком свађом са мојим прадедом или нечим сличним. Напротив, наше двије породице су се пред Други свјетски рат међусобно уважавале и поштовале.

¹ Александар Симикић се у попису жртава који је доступан на сајту Музеја жртава геноцида, у књизи за СР БиХ, налази на страници 2686, под бројем 1667004030, гдје је погрешно уписано да се зове Алекса. Као година рођења наведена је 1912, а као опис смрти наведен је директни терор.

² Спорно је колико је Александар имао година у тренутку погибије, али је највјероватније да је имао 29.

³ Зенил (могуће је да му је право име Зејнил) презивао се Накићевић. Он је преживио Други свјетски рат.

Фотографија из породичне архиве